

REVISTA ECONOMICĂ

ORGAN FINANCIAR-ECONOMIC

Organul oficial al asociațiunii institutelor financiare românești din Ardeal, Banat, Crișana și Maramurăș „SOLIDARITATEA” Sibiu

Apare odată pe săptămână.

Redacțiunea și administrațiunea: Sibiu, Strada Bayer Nr. 1—3.

Abonamentul pe an: în țară: pentru autorități, bănci și întreprinderi Lei 500—; pentru particulari Lei 400—; pentru cooperative funcționari publici, de bancă și comerciali Lei 300—. În străinătate Lei 800—. Taxa pentru inserțiuni: de fiecare cm. Lei 6—

Director: **Constantin Popp.**

Redactor: **Dr. Mihai Veliciu.**

Sumarul:

Sat și oraș. — Anteproiectul codului comercial. — Situația. — Publicație. Anunț.

Sat și oraș.

Au început să se comenteze rezultatele recensământului efectuat la sfârșitul anului trecut. Deocamdată puține date și-au făcut apariția. Și pe drept cuvânt, întrucât întinderea comentariilor se poate lărgi pe o suprafață nelimitată. Prima parte și cea prealabilă a rezultatului recensământului, a fost o desamăgire pentru multe orașe în privința populației. Astfel și Chișinăul și Iașii și după ele Clujul, Timișoara, Aradul etc. s'au văzut silite să recunoască că populațiunea lor reală, este sub limita ori-căror prevederi, diferența între ele și realitate fiind între 20—45%. Chiar orașul București, abia a putut să arate vreo 70% din populația pe care spera s'o aibă.

Speranțele unui mare număr al populației în orașe se puneau de sigur în îngrămădirea și forjofa insurmontabilă pe care o provocase războiul. Mare parte din populația ruptă dela satele din jurul orașelor, se îndeletnicea cu cea mai de testată ocupațiune din punct de vedere economic, aceea a intermediarului. Se mai adauga acestei categorii, toată populațiunea care pentru a-și satisface anumite chestiuni pela autorități și în Capitală, în special pe la ministere, dedea buzna nesocotind osteneala, dela cele mai depărtate colțuri ale țării. Capitala a fost deci inundată de aportul de locuitori flotanți, pe care curând după li-

niștirea războiului, provinciile alipite i-l trimeteau, aport ce se suprapunea în mod vădit și discontinu, peste cele ce erau până atunci. Așa s'au petrecut lucrurile în această epocă de altfel nu numai în București, ci aproape în toate orașele țării, pe cari fie că evenimentele istorice le ridicară la anumite veleități, fie că reluarea relațiilor comerciale cu străinătatea le favorizau în mod deosebit.

Dar încet, încet, șuvoiul s'a retras. Pe măsură ce situația politică rezultată din războiu se consolida, pe măsură ce factorii economici: poșta și calea ferată au început să funcționeze normal, întregul potop de oameni care se schimba la orașe și în special la București pentru 2—3 zile venind pentru câte o singură chestiune, se stăvilia și se micșora, până când datorită normalizării tuturor factorilor organizației noastre de stat, prezența la orașe n'a mai fost atât de necesară. La această situație lucrurile s'au stabilizat, suprașuvoiul datorit defectuoșității situației provocate de războiu, retrăgându-se în matca lui.

Cu prima impresie rămăseseră însă edilii orașelor noastre, atunci când acceptau o populație a lor, peste cifra reală. Rezultatul recensământului pune însă în mod real și științific, problema legăturilor între sate și orașe, sau mai precis asupra schimbului de populație ce poate interveni între ele. Dacă analizăm datele demografice, ce ne stau la dispoziție pentru orașul Sibiu, atunci tabloul ce urmează ne dă o oglindă fidelă asupra problemei ce urmărim.

Anul	Numărul populației	Creșterea populației	
		numerică	în procente
1850	16.268		
1857	18.588	331	1.93%
1869	18.998	34	0.18%
1880	19.446	41	0.21%
1890	21.465	202	1.00%
1895	27.200	1147	4.85%
1900	29.577	475	1.69%
1908	32.700	390	1.28%

Din tablou se vede, în ce măsură diferitele supozițiuni în creșterea populației sunt adevărate. Astfel după unii populațiunea unui teritoriu (oraș sau sat) crește după formula dobânzii compuse adevă:

$$D=C (1 \times r)^n$$

în care D este suma finală a populației după un număr oare-care de ani, C este suma inițială plecând dela o dată oare-care, r este procentul creșterii divizat cu o sută (pentru 4% de ex. $r=0,04$), iar n este numărul anilor considerați între perioadele la cari se referă suma inițială C și cea finală D. Ori aplicând acest raționament pentru cazul nostru, am avea, considerând suma inițială de 16.268, cea finală de 32.700, numărul anilor fiind 58, un procent mediu de creștere a populației în intervalul considerat de 1.211%. Aplicând însă aceeași metodă intervalului dela 1908 până la 1940, ar urma ca orașul Sibiu să posedă o populație precum urmează:

În anul	1910	33.497	suflete
" "	1920	37.782	"
" "	1930	42.648	"
" "	1940	48.067	"

Ori recensământul executat anul trecut, a dat ca rezultat o populație de 49.540. Se vede deci în ce măsură, poate fi adevărată teoria admisă a creșterii populației, diferența între realitate și calcul fiind pentru 1930 de cca 7000 de suflete în plus. Ne putem ușor închipui, că pentru 1940, această diferență se va depărta cu atât mai mult de rezultatele calculului. Două concluziuni am putea trage din studiarea tabloului de mai sus și anume:

a) creșterea populației este diferită în diferitele perioade considerate. De aici s'ar putea trage concluzii interesante în legătură cu starea sanitară a orașului în perioadele considerate, chestiune care deocamdată iese din cadrul studiului nostru și

b) procesul de creștere a populației nu poate fi privit prin prisma simplă a unei înmulțiri bazate pe o teorie banală, ci este un fenomen supus unor cauze mult mai complexe, aceeace ne va interesa pe noi.

Dealtfel asupra acestor fenomene complexe stăruiește și dl profesor univ. Octav Onicescu în broșura: Recensământul populației, broșură tipărită anul trecut, după conferințele, ce s'au ținut cu delegații județeni în vederea organizării recensământului. Noi nu vom insista decât asupra legii de natură economică pe care Dsa o formulează astfel: există o limită superioară pentru populația unei suprafețe date. Oricât s'ar trudi știința să mărească capacitatea de producție a solului și subsolului, populația nu va putea depăși un maxim natural. Și referindu-se la populația întregului glob pământesc, găsește că în intervalul 1804—1914 procentul de creștere al ei, a fost cam 0,864% și a atins 1.159% pentru țările cele mai înaintate, în perioada 1906—1911. Dar luând de bază primul procent, deduce că populația pământului care în 1914 era de 1850 milioane, va fi în anul 2004 de 3700 milioane, iar în 2165 de 14.800 milioane suflete. Ori e imposibil să admitem acest rezultat, pentru că ar însemna să adoptăm în întregime legile economice formulate de Malthus la 1798 și cari în mare parte nu s'au adevărit. Dar admitem că există în creșterea populației un echilibru între ea și stările economico-sociale. În conformitate cu acest echilibru determinat de stările economice și sociale, populația crește repede în unele perioade și încet în altele, se întâmplă afluxuri și goluri pe întinderea unui teritoriu în care funcționează mecanismul social, pentru că ciclul să admită o valoare medie, care nu poate să fie în nici un caz, cea scoasă din calcule.

Acelorași fenomene a fost supusă de sigur și viața orașelor românești. De

aceea, nu este de mirare că cifra populației bucureștene n'a atins nici 700,000 suflete, necum să apropie milionul. Dar despre acest număr se poate spune că reprezintă o creștere frumoasă, întrucât orașul București, avea în 1905—1910, o populație de 360—370 mii locuitori. Împrejurări excepționale au contribuit și aici ca în 25 ani aproximativ, populația să crească cu cca 75—80%. Aceste împrejurări le punem noi în seama factorului social al vieții orașelor, factor a cărui funcțiune o vom expune de aici înainte.

Orașele, precum am văzut, n'au o creștere a populației datorită numai vieții lor interne, pentru că atunci în conformitate cu teoriile admise, această creștere se făcea într'un mod lent și continuu. Discontinuitatea în plus pe care o găsim în creșterea populației orașelor, se datorește funcțiunii lor de a primi și imagazina prisosul satelor. Problema sat și oraș se pune deci în mod științific prin rezervorul ce trebuie să-l formeze acesta din urmă pentru surplusul de populație al satelor. Cele două orașe date ca exemplu, se vede că au și satisfăcut această funcțiune, întrucât au putut adăposti, atunci când nevoia a cerut, aceea-ce satul nu mai putea cuprinde. Și se va pune această problemă cu atât mai multă tărie de-acum înainte, când se caută cu atâtă pregnanță, raționalizarea agriculturii. Ori raționalizarea înseamnă muncă studiată, ordonată și mai cu seamă concentrată pe de o parte; pe de altă parte raționalizarea înseamnă introducerea mașinismului în toate operațiunile agricole. Astfel stând lucrurile, o însemnată parte din populația satelor, nu va mai găsi aplicare în munca agricolă. Se va găsi în această populație pe care agricultura o refuză, atât proprietari mici de pământ, cari vor fi eliminați dela munca agricolă, pentru simplul motiv că sunt un surplus ce nu poate fi utilizat, cât și oameni cari găsiu până acuma plasament cu brațele în acest ram de producțiune. Mai adăugând apoi faptul periodicității și necontinuității muncii agricole și contând pe o durată a acestei munci din ce în ce mai scurtă, ne dăm

perfect de bine seama ce probleme uriașe ca însemnătate se pun pentru buna dezvoltare economică, socială și mai cu seamă națională a statului nostru. Accentuăm în deosebi însemnătatea națională a problemei, pentru că dela felul rezolvării ei, atârână naționalizarea orașelor României. Șuvoaie concentrice de populație rurală pornite spre orașe cu sprijin solid și real din punct de vedere economic, ar cuceri aceste bastioane ce ne împestritează fără din punct de vedere al limbei, într'un interval relativ scurt și într'un mod absolut sigur.

În acest cadru al viitorului trebuie să intercalate toate problemele economice. Orașul va trebui să fie organizat astfel, ca pe de o parte să consume produsele rurale, pe de altă parte satul va fi capabil să oprească la muncă în granițele sale, o populație cât mai redusă. Admițând de bună justificare îmbunătățirile ce ar urma din mecanizarea agriculturii și mai cu seamă din concentrarea ei prin cooperatie, ne dăm seama că satele vor fi de din ce în ce să devină niște ferme în jurul orașelor. Așa stând lucrurile ne pare curioasă constatarea pe care a făcut-o dl. Ministru Manoilescu și pe care a expus-o cu ocazia expozeului ce l-a făcut, întrefinând pe ziariști asupra măsurilor ce va lua în vederea ieftinirii traiului. (Asupra eficacității acestor măsuri, noi ne-am spus cuvântul în nrul 5 al acestei reviste, cu data de 31 Ianuarie 1931, în articolul „Farsa ieftinirii vieții“.) Și nu credem că va avea cineva cinismul să pretindă că dacă într'o măsură lentă se observă o ușoară coborâre a prețurilor unor articole, acest fapt isvorește din umbra influenței măsurilor ce se anunță că se vor lua. Anume a spus Dsa că orașele sunt parazitare, trăind pe spinarea satelor. (Congresul orașelor finit pe la sfârșitul lunii Ianuarie a. c. a demonstrat tocmai contrarul: statul trăește ca un parazit pe spinarea orașelor. Dezi debaterile congresului). Desigur că Dsa a voit să înțeleagă că orașele sunt alimentate de sate. Nu vedem de loc de ce acest lucru ar constitui o crimă. Pentru că fie că satele aprovizionează orașele cu alimente, fie cu surplus de populație acest lucru este un proces firesc și logic, care decurge din operațiunea schimbului și din funcțiunea

pe care trebuie s'o îndeplinească fiecare oraș, formând rezervorul de scurgere al populației rurale și al produselor sale, în măsura în care aceste elemente prisosesc.

În situațiunea noastră deci, funcțiunea cea mai principală a orașelor este aceea expusă de noi mai sus și privită prin tot complexul ei de măsuri și fenomene. Pentru a activa acest adevăr, trebuie să lăsăm de o parte romantismul. A spune mereu că agricultura este baza de susținere a statului românesc, este o afirmațiune lipsită de sens, cel puțin atunci când privim chestiunea prin prisma viitorului. Ori viitorul am văzut spre ce ține. Agricultura va avertisa în scurtă vreme atunci când raționalismul și concentrarea își vor arăta efectele, că nu mai poate da de lucru tuturor celor care posedă o proprietate oare-care. Deaceea tendința modernă văzută prin prisma intereselor noastre sociale și naționale, va fi o conlucrare armonică între agricultură, comerț și industrie. Să ne lepădăm deci de fraza banală: „fara noastră eminentă agricolă” și să lăsăm acuzele. Pentru că dacă ar fi să facem o comparație între jertfele pe cari ni le-a cerut agricultura și industria, ar însemna să trimitem la enormul portofoliu imobilizat, preluat de stat dela fosta centrală a băncilor populare și care nu e mai mic ca 2 miliarde Lei¹⁾. În aceste condițiuni, ne rămâne numai mângăierea că am dat și la una și la cealaltă cu mărinimie de ochi închiși și că una nu ne-a costat mai ieftin decât cealaltă, iar singurul care plătește gloaba pentru amândouă, este hoțul de contribuabil. Ba dacă vrem să facem apel la o comparație, apoi vedem că fenomenul imputat industriei: preț străin mai mic decât în țară, acest lucru se poate imputa agriculturii cel puțin în aceeași măsură.

Deaceea credem că viitoarea organizație a producțiunii noastre, va trebui să țină cont strict de funcțiunile și armonizarea celor două vieți: rurală și orășenească și mai cu seamă de interdependența dintre ele. Iar când pretindem

¹⁾ Vezi desbaterile congresului cooperației ardelenice dela 24—25 Ian. 1931 și declarația dlui Cesar Partenie, președintele Consiliului de administrație a Băncii centrale cooperative în Tribuna cooperației ardelenice Nr. 1—2 pe 1931.

acest lucru, nu cerem ca una să fie parăsită celeilalte, ci una să întregiască pe alta, măbind energia izvoarelor de viață activă ale acestei țări. Privită chestiunea printr'o relație matematică, am pretinde ca factorii de producție amintiți, priviți ca o cantitate însumată și constantă la orice epocă, să înglobeze în ea rolul agrar și industrial ajutându-se reciproc și întregindu-se, întocmai ca jocul energiei potențiale și cinetice al unui corp în cădere, energii a căror sumă se știe întotdeauna că este constantă și cari în decursul fenomenului se regăsesc una într'alta.

Ing. GH. BRÂNDUȘ.

Anteproiectul codului comercial.

VIII.

Constituirea societăților comerciale.

(§§. 120—155).

Societăți regulate sau de plin drept și societăți neregulate. Anteproiectul conferă personalitatea juridică tuturor societăților comerciale, întrucât la constituirea lor se respectă formele sau condițiunile esențiale prevăzute de anteproiect. *Aceste condițiuni esențiale în ordinea succesivă sunt: act autentic sau declarație în fața judecătorului registrului de comerț, înscrierea în registru și publicarea în Monitorul Oficial.* Dacă s'au observat toate aceste trei condițiuni esențiale de constituire, societatea este legal constituită, adică câștigă calitatea de persoană juridică, este societate comercială de plin drept (art. 122, alin. ultim.) Cele trei formalități esențiale, cari în procedura de înființare constituiesc trei etape distincte, au efecte juridice diferite. Deși se cere îndeplinirea tuturor celor trei condițiuni pentru ca societatea să poată fi considerată ca legal constituită, totuși dacă se produce actul autentic de constituire sau declarația în fața judecătorului oficiului, acest act produce și el efecte de drept.

„Societatea care nu este constituită prin act autentic sau prin declarațiune la

oficiu, nu are ființă” (art. 125). Societatea care de exemplu se constituie numai prin contract verbal, sau prin convenție cu semnături private — neautentificate — se consideră inexistentă. Asociații cari operează în numele societății rămân personal, nelimitat și solidar răspunzători pentru operațiunile la cari au luat parte. Asociații cari n’au luat parte la aceste operațiuni, răspund numai în limitele contractului de societate (§ 125).

Aceste asociații sunt identice cu așa numitele „societăți ocazionale”, reglementate în art. 62 din codul comercial ardelean.

Odată însă actul autentic încheiat sau declarația la oficiu făcută, societatea se consideră în raport cu terțele persoane ca existând de fapt.

În intervalul de timp dela producerea actului autentic și până la publicarea în Monitorul Oficial, societatea deși nu are ființă juridică, ea există totuși de fapt. Art. 125, alin. 3 precizează acest principiu astfel: „Lipsa înscrierii și publicării nu va putea fi opusă de asociații celor de al treilea”. Aceste sunt societățile *ne-regulate*. În această privință anteproiectul nu face nici o distincțiune între diferitele tipuri de societăți comerciale, și îndeosebi tratează societățile pe acțiuni la fel cu societățile în nume colectiv și în comandită simplă, ceea ce e o mare eroare juridică.

Autorii anteproiectului au pornit dela realitatea vieții, în care se întâmplă, că asociații încep activitatea socială înainte de îndeplinirea formelor legale. Terții intră în acest timp de pregătire în raporturi de drept cu societatea — și nu cu asociații personal — în buna credință că societatea este legal construită.

Se pune întrebarea, dacă acest sistem este cel mai potrivit? și îndeosebi dacă *concepția autorilor anteproiectului este juridică?*

Noi credem, că *ficțiunea societăților de fapt este o construcție nejuridică, nelogică și inconsecventă, și în nici un caz*

ea nu ar trebui aplicată și la societățile pe acțiuni (și în comandită pe acțiuni).

Este nejuridică și nelogică, pentru că o societate care nu este persoană juridică, nu poate produce nici un efect juridic, ea nu poate fi considerată ca existentă nici în mod indirect. O persoană fizică poate să existe și fără atribuțiuni active de drept, dar o societate numai prin investirea legii devine persoană, deci numai după îndeplinirea tuturor condițiilor legale. Dacă se cere prin urmare înscrierea în registru și publicarea — în afară de actul autentic de constituire, — înainte de publicare societatea nu poate să existe ca persoană morală sub nici un raport. Ea nu poate să figureze în relațiuni cu terți, ei contractanți sunt numai asociații, cari au operat, iar patrimoniul constituit aparte și destinat societății poate fi considerat ca avere comună, proprietatea asociaților în indiviziune, care bineînțeles poate fi urmărită după regulile generale de drept. Pentru a putea fi urmărit acest patrimoniu de către terții, nu este necesar a se recurge la ficțiuni de drept nelogice, cari pot fi cel mult niște monștri juridici.

Nu este întemeiată obiecțiunea, că în practică se poate întâmpla, ca asociații să intre în raporturi de drept cu terții îndată ce au încheiat actul autentic de constituire sau au făcut declarația solemnă la oficiu, — fără a mai aștepta înscrierea și publicarea, — pentru că tot așa pot să înceapă activitatea comercială și acei asociați, cari au constituit societatea numai prin act privat sau prin convenție verbală, și doar o astfel de societate este socotită de anteproiect ca inexistentă, adică care nu produce nici efectele unei societăți neregulate sau de fapt. Precum o societate înființată prin act privat se considera ca inexistentă, tot așa și societatea întemeiată prin act autentic, dar neînregistrată și nepublicată, se poate considera ca inexistentă.

Iată prin urmare inconsecvența anteproiectului! Pentru împiedecarea funcționării unei astfel de societăți în curs de înființare sunt alte mijloace mult mai eficace, de pildă măsuri polițienești, sancțiuni penale, și control din partea autorităților industriale, a camerelor de comerț etc.

Dreptul ardelean în privința condițiilor esențiale de întemeiere face distincțiune între societățile pe acțiuni și acele în nume colectiv și în comandită simplă. Societăților în nume colectiv și în comandită simplă legea ardeleană nu le conferă calitatea de persoană juridică, dar nici nu le cere nici o formalitate pentru valabilitatea actului constitutiv, care poate să fie și un contract verbal, iar cu privire la înregistrare ele sunt supuse aceluiaș norme ca și comerțianții individuali.

Cu totul alta este situația la societățile pe acțiuni. Aceste se consideră în dreptul ardelean legal constituite numai după *înscrisura în registrul comerțului*.

Diferitele faze ale procedurii de construire (prospect, asigurarea capitalului social, redactarea statutelor de adunarea generală etc.) nu produc în sine nici un efect de drept. Sistemul acesta este bineînțeles mai logic și mai consecvent decât cel din anteproiect.

Este altă chestiune, dacă aceste condițiuni sunt suficiente, și îndeosebi dacă nu ar fi mai consult să se ceară și publicarea în Monitorul Oficial?

Legea germană nu cere publicarea și consideră și societățile anonime ca existente din chiar momentul înscrierilor în registrul de comerț.

Greșala fundamentală în concepția anteproiectului în ce privește societățile anonime este aceea, că și pe acestea le consideră ca *existente de fapt* adecă cu societăți neregulate din momentul încheierii actului constitutiv în formă autentică (§ 145). Ori *la societățile pe acțiuni nu se poate vorbi de un singur act autentic de constituire, fiindcă constituirea se compune din o serie întreagă de acte*. Anteproiectul consideră ca act autentic consensul fondatorilor de a înființa o societate, adecă *prospectul de fondare* — cazul obișnuit al înființării de societăți anonime. Ori prospectul este un simplu proiect, o ofertă către public să subscrie acții. Cel mult s'ar putea vorbi de act constitutiv în sensul anteproiectului atunci, când fondatorii (cel puțin șapte) înteme-

iază societatea pe acțiuni fără subscripții publice. Dar și în acel caz se cere adunarea generală, vărsarea alor 50% din capitalul social, redactarea statutelor. Toate aceste acte sunt *esențiale* la constituire.

În concluzie: Noi opinăm categoric pentru suprimarea ficțiunii societăților neregulate sau de fapt.

Societățile în nume colectiv și în comandită simplă să nu fie considerate ca existente înainte de înscrierea în registrul de comerț! Nici actul autentic de constituire, nici începerea de fapt a operațiilor comerciale să nu aibă nici un efect juridic față de terții!

Aceasta din două motive principiale: dacă legea le acordă personalitatea juridică, este logic ca *actul autorității* — înregistrarea din care porcede calitatea juridică să fie o *condiție esențială*. Al doilea motiv este *necesitatea controlului*. Societățile cari pot funcționa și fără înregistrare în registrul oficiului dela Tribunal, scapă controlului statului, un postulat principal al legislațiunilor mai noi. Apoi o stare provizorie de fapt — neînregistrarea — poate să se prefacă într'o stare definitivă prin indolența asociațiilor și prin eventualele lor intențiuni necinstite.

Cu privire la societățile pe acțiuni și în comandită pe acțiuni cerem ca condiție indispensabilă publicarea în Monitorul oficial. Înainte de acest act, societatea să fie inexistentă. — Deși din considerațiuni de drept ar fi suficientă înregistrarea în registrul de comerț, totuși având în vedere importanța covârșitoare a acestor societăți în viața economică publicitatea oficială pare indispensabilă ca o încheiere a seriei actelor de constituire și ca un mijloc prin care lumea economică și financiară poate să ia act de ivirea unui nou factor economic.

(Da urma).

Dr. IOACHIM TOLCIU, Cluj.

Situația.

Toată lumea a așteptat, ca vechiul regim național-țărănist să plece dela putere. Mai mult a suferit de pe urma regimului stins, viața economică a țării: comerț, industrie au devenit ruine și paralel cu aceasta s'a rutinat și bursa și tagma liber profesioniștilor. Cauzele acestor nefericiri sunt lămurite pe deplin. Toată lumea le cunoaște. Numai conducerea Partidului național-țărănist mai caută să dovedească prin unele publicații, marele bine ce guvernarea lor l-a adus țării. In ultima convenire a comitetului de conducere a partidului s'a accentuat asupra ideologiei și a metodelor de lucru a partidului. După o lichidare atât de neașteptată a regimului lor, a perzista pe căile greșite apucate, însemnează a sfida interesele și doleanțele mulțimei.

Pe cât de neașteptată a fost însă plecarea țărăniștilor dela putere tot atât de neașteptată a fost și ventrea guvernului dlor Iorga-Argetoianu. Căci ori-cât ai cerceta, nu se poate găsi nici un temel firesc care să-i fi îndreptățit să ia puterea. Cam greu își poate face civeva socoteala cam despre ce poate fi vorba. Deocamdată guvernul creiază noi demnități, face diferite numiri, cari pot fi și utile serviciilor publice, dar pot fi și simple căpățueli.

Dacă noul regim va avea norocul să se consolideze și dacă va putea aduce țării o îmbunătățire simțită va avea recunoștința tuturor. Dacă însă va da eșec, cine răspunde pentru el?

*

In bursă la început fiind vorba de persoana dlui C. Argetoianu, se șusuta de o eventuală impunere a capitalului. Versiunea aceasta a fost însă categoric desmințită de locurile competente, iar spiritele s'au calmat pe deplin.

Tendința în general se poate zice: susținută. Transacțiuni mai numeroase au însă numai rentele.

In compartimentul acțiunilor cu deosebire la petrol în loc de obișnuitul ecart de 5 Lei între cerere și ofertă avem acum diferența de 1 sau 2 Lei. Astfel auzi Creditul Minier oferit la 210 și cerut la 208 sau 209, iar I. R. D. P. la 88—89.

In general cursurile la acțiuni se prezintă cam staționare.

La rente avem o noutate. S'a introdus la cotă împrumutul $7\frac{1}{2}\%$ din anul acesta numit al dezvoltării. Ofertele sunt la $84\frac{1}{2}\%$.

București.

REMIZIER.

Publicație.

Direcțiunea Uzinelor de apă Regte Publică Comercială Cluj, publică concurs pentru ocuparea postului vacant de șef-contabil în condițiile caietului de sarcini, care se poate vedea între orele 8—13 a fiecărei zile la sediul Direcțiunii Uzinelor în str. Coșbuc No. 2. Termenul prezentării cererilor de acte este 11 Maiu 1931, ora 11.

Direcțiunea

Anunț.

Reducem dobânzile, după depuneri și cont-curent, cu 2% ; iar la depunerile școlilor, bisericilor, și cele stabile mai însemnate, cu 1% , sub seantul Băncii Naționale.

Sighet, la 20 Aprilie 1931.

„MARAMURĂȘANA”
Institut de Credit și Economii s. a.
in Sighet.

In depozit la „DACIA TRAIANĂ” Sibiu.

„IZVORUL“, institut de credit și econ., s. p. a., Alba-Iulia.

CONVOACARE.

Domnii acționari ai institutului de credit și economii „IZVORUL“, s. p. a. Alba-Iulia, se convoacă prin aceasta în

a XX-a adunare generală ordinară,

care se va ține *Sâmbătă, la 9 Maiu 1931, orele 2 p. m.*, în Alba-Iulia, în localul băncii, cu următoarea

Ordine de zi:

1. *Constituirea adunării generale și dispoziții pentru verificarea procesului verbal;*
2. *Raportul Consiliului de administrație și al Comitetului de cenzori pe anul de gestiune expirat;*
3. *Statorirea Bilanțului, a contului Pierdere și Profit, descărcarea Consiliului de administrație și a Comitetului de cenzori pentru gestiunea anului 1930;*
4. *Alegerea directorului executiv (Art. 31 din statute);*
5. *Schimbarea statutelor: Art. 1 și 31 din statute;*
6. *Alegerea alor 5 membrii în Consiliul de administrație;*
7. *Fixarea marcelor de prezență;*
8. *Eventuale propuneri.*

Alba-Iulia, la 21 Aprilie 1931.

Consiliul de administrație.

Activ.		Contul Bilanț general la 31 Decembrie 1930.		Pasiv.	
	Lei	b.		Lei	b.
Cassa	744.701	—	Capital	5.000.000	—
Cambii scontate	44.582.019	—	Fond de pensii	255.485	—
Credite pentru mica industrie	1.707.500	—	Depuneri	28.628.184	—
Conturi-curente debitoare	46.289.519	—	Depozite	1.474.284	—
Efecte publice și diverse acțiuni	30.357.820	—	Conturi-curente creditoare	12.443.920	—
Diverse participațiuni	3.249.160	—	Reescont	35.471.255	—
Imobile	425.864	—	Soc. naț. de cred. industr.	1.707.500	—
Mobilier	3.101.418	—	Dividend nereclamat	19.712	—
Diverși debitori	407.995	—	Dobânzi cuvenite anului viitor	151.815	—
Pierdere	60.058	—			
	515.622	—			
	85.152.155	—			
<i>Conturi de ordine:</i>			<i>Conturi de ordine:</i>		
Efecte, cauțiuni și garanții	4.218.460	—	Diverși, efecte, cauțiuni și garanții	4.218.460	—
	89.370.615	—		89.370.615	—

Spese.		Contul Profit și Pierdere.		Beneficii.	
	Lei	b.		Lei	b.
Dobânzi după dep. reescompt și cont-curent	7.852.167	—	Profit transpus	198.877	—
Spese generale: Salare, spese de adm., porto	2.452.033	—	Dobânzi încassate	10.038.763	—
registre etc.	679.857	—	Chirii	281.885	—
Impozite	51.090	—	Pierdere	515.622	—
Jetoane	11.035.147	—			
	11.035.147	—		11.035.147	—

Alba-Iulia, la 31 Decembrie 1930.

Nicolae Olariu m. p., director executiv, expert-contabil.

Pentru contabilitate: Andrei Schemmel, procurat, contabil autorizat

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Dr. Pop m. p., președinte.

Antoni Pop m. p.

Dr. Ioan Rece m. p.

A. Frâncu m. p.

I. Medrea m. p.

Ioan Rebeaga m. p., expert-contabil.

Alexandru Baba m. p.

Francisc Boțian m. p.

Verificat și găsit în conformitate cu registrele societății.

Alba-Iulia la 21 Aprilie 1931.

COMITETUL DE CENSORI:

Dr. Marciac m. p., președinte.

Cornel B. Andreea m. p.

Nicolae Muntean m. p.

Ioanu Ursu m. p.

Ion Handa m. p.

Dr. Todoran Nicolae m. p.

Dr. Nicolae Mareu m. p., expert-contabil.